

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক হৈছা চৈতন্য লাইট হাউচ (প্ৰকাশ পুঞ্জ), তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে, ঘৰৰ পথ দেখুৱাব লাগে"

প্ৰশ্ন: আগলৈ গৈ কোনটো নিৰ্দেশনা কোনটো বিধিৰে অনেক আত্মাই পাব?

উত্তৰ: আগলৈ গৈ অনেকে এইটো নিৰ্দেশনা পাব যে তোমালোক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ ওচৰলৈ যোৱা তেতিয়া তোমালোকক এই বৈকুণ্ঠৰ ৰাজকুমাৰ হোৱাৰ জ্ঞান দিব। এই ইংগিত তেওঁলোকে ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰৰ পৰা পাব। বেছি ভাগ ক্ষেত্ৰতে ব্ৰহ্মা আৰু শ্ৰীকৃষ্ণৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। যেনেকৈ আদিত্যে সাক্ষাৎকাৰৰ ভূমিকা চলিছিল, তেনেকৈ অন্তিমতো চলিব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই সন্তানসকলক সোধে, সকলোকেতো সুধিব নোৱাৰে। নলিনী কন্যাক সুধিছে যে ইয়াত কি কৰি আছা? কাৰ স্মৃতিত বহি আছা? পিতাৰ। কেৱল পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছা নে আন কিবাও স্মৃতিত আছিছে? পিতাৰ স্মৃতিৰেতো বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব, আৰু কি স্মৰণ কৰা? এইটো বুদ্ধিৰ কাম নহয় জানো। আমি আত্মাসকল নিজৰ ঘৰলৈ যাব লাগিব গতিকে ঘৰখনক স্মৰণ কৰা। ভাল, আৰু কি কৰিব? কি ঘৰলৈ গৈ বহি যাব লাগে জানো! বিষ্ণুক স্বদৰ্শন চক্ৰ দেখুওৱা নহয় জানো। তাৰ অৰ্থও পিতাই এতিয়া বুজাইছে। 'স্ব' অৰ্থাৎ আত্মাৰ 'দৰ্শন' হ'ল ৪৪ জন্মৰ চক্ৰৰ। গতিকে সেই চক্ৰও ঘূৰাব লাগিব। তোমালোকে জানা যে আমি ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ লগাই ঘৰলৈ যাম। পুনৰ তাৰ পৰা সত্যযুগত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিম। পুনৰ ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ লগাম। বিষ্ণুৰ কোনো চক্ৰ নাথাকে। তেওঁতো সত্যযুগৰ দেৱতা। বিষ্ণুপুৰী বুলিয়ে কোৱা বা লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পুৰী বুলিয়ে কোৱা নতুবা স্বৰ্গ বুলিয়ে কোৱা। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল। যদি ৰাধা-কৃষ্ণৰ ৰাজ্য বুলি কোৱা তেতিয়া এইটো ভুল হয়। ৰাধা-কৃষ্ণৰ ৰাজ্য নহয় কিয়নো দুয়ো বেলেগ-বেলেগ ৰাজ্যৰ ৰাজকুমাৰ-ৰাজকুমাৰী আছিল, ৰাজ্যৰ মালিকতো স্বয়ম্বৰৰ পিছত হয়। গতিকে এয়া যি বিষ্ণুৰ চক্ৰ দিয়া হৈছে, এই চক্ৰ হৈছে তোমালোকৰ। গতিকে ইয়াত যেতিয়া বহা তেতিয়া কেৱল শান্তিত বহিব নালাগে। প্ৰাপ্তিকো স্মৰণ কৰিব লাগে সেই কাৰণে এই চক্ৰ। পিতাই কয় – তোমালোক লাইট হাউচ (প্ৰকাশ পুঞ্জ) হোৱা, বাণী চলন লাইট-হাউচ হ'ব লাগে। এটা চকুত শান্তিধাম, আনটো চকুত সুখধাম। দুয়োখনকে স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৰণেৰে পাপ খণ্ডন হয়। ঘৰক স্মৰণ কৰিলে ঘৰলৈ গুচি যাবা আকৌ চক্ৰকো স্মৰণ কৰিব লাগে। এই গোটেই চক্ৰৰ জ্ঞান তোমালোকে প্ৰাপ্ত কৰিছা। ৪৪ চক্ৰ লগালা। এতিয়া মৃত্যুলোকত এয়া অন্তিম জন্ম। নতুন সৃষ্টিক কোৱা হয় অমৰলোক। অমৰ অৰ্থাৎ তোমালোক সদায় জীৱিত হৈ থাকা। তোমালোক কেতিয়াও নমৰা। ইয়াততো বহি থাকোতেই হঠাৎ মৃত্যু হৈ যায়। বেমাৰ আদি হয়, তাত মৃত্যুৰ ভয় নাই কিয়নো অমৰলোক হয়। তোমালোক বৃদ্ধ হোৱা তথাপিও জ্ঞান থাকে যে আমি গৰ্ভ মহলত গৈ প্ৰৱেশ কৰিম। এতিয়া যায় গৰ্ভ জেললৈ। তাততো গৰ্ভ মহল থাকে। তাত পাপতো নকৰে যাৰ বাবে দণ্ড ভোগ কৰিব লাগে। ইয়াততো পাপ কৰে, যাৰ কাৰণে শাস্তি ভোগ কৰি বাহিৰলৈ ওলায় তেতিয়া পুনৰ পাপ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এয়া হৈছে পাপ আত্মাৰ সৃষ্টি। ইয়াততো দুখই-দুখ। তাত দুখৰ নাম নাই। গতিকে এটা চকুত শান্তিধাম, আনটো চকুত সুখধামক ৰাখা। যদিও তোমালোকে জন্ম-জন্মান্তৰ জপ-তপ আদি কৰি আহিছা কিন্তু সেয়াতো জ্ঞান নহয়। সেয়া হৈছে ভক্তি। তাত কোনোধৰণৰ যুক্তিও (উপায়ো) পোৱা নাযায় যে তোমালোক এনেকৈ সতাপ্ৰধান হ'ব পাৰা। কোনেও নাজানে। কেৱল শুনিছে যে কৃষ্ণ-ভগৱানুৱাচ দেহ সহিত..... এয়া হৈছে গীতাৰ শব্দ যি পঢ়ি শুনায। এনেকৈ নকয় যে তোমালোক এনেকুৱা হোৱা। কেৱল পঢ়ে ভগৱানে এনেকৈ কৈ গৈছিল, যেতিয়া পতিতক পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহিছিল। কেৱল গীতাত পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সলনি কৃষ্ণৰ নাম লিখি দিলে। এতিয়া কৃষ্ণতো ৰখী (শৰীৰধাৰী) নহয় জানো। তেওঁক ৰখ লাগে জানো? তেওঁতো নিজেই দেহধাৰী হয়। কৃষ্ণৰ নাম কোনে ৰাখিলে? যেনেকৈ জন্মৰ ষষ্ঠ দিনা সকলো সন্তানৰে নামকৰণ কৰা হয়। পিতাকতো কেৱল শিৱ বুলিয়েই কোৱা হয়। তোমালোক আত্মাসকল জন্ম-মৰণত আহা তেতিয়া শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। শিৱবাবাতো জন্ম-মৰণত নাহে। তেওঁ সদায় শিৱই। বিন্দু যেতিয়া লিখা হয় তেতিয়া কয় – শিৱ। বিন্দু আত্মাতো হৈছে একেবাৰে সূক্ষ্ম। আত্মাৰ যদি সাক্ষাৎকাৰ হয় তেতিয়াও কোনেও বুজি নাপাব। দেৱীক দেখি সুখী হৈ যাব। ভাল বাৰু পিছত কি, প্ৰাপ্তিতো একো নাই, অৰ্থহীন। কেৱল ঐকান্তিক ভক্তি কৰিলে, দৰ্শন কৰিলে তেতিয়া তাতেই সুখী হৈ যায়। বাকী মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰতো কোনো কথাই নাই। সেয়া হৈছে সকলো ভক্তি মাৰ্গ। ইয়াত হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। ইয়াত সাধাৰণতে ব্ৰহ্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, পিছত কৃষ্ণৰ হ'ব। ক'ব - এই ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ যোৱা তেতিয়া তুমি কৃষ্ণপুৰী বা বৈকুণ্ঠলৈ যাব পাৰিবা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। এনেকুৱা নহয় যে সাক্ষাৎকাৰ হ'ল মানে

সংগতি হৈ গ'ল। এয়া কেৱল ইংগিত পোৱা যায়, ইয়ালৈ যোৱা। আগলৈ গৈ বহুতৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, নিৰ্দেশনা পাব। তোমালোকৰ ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰও বাতৰি কাকতত প্ৰকাশ হয়, ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ নামো ওলায়। গতিকে ব্ৰহ্মাৰে সাক্ষাৎকাৰ হ'ব যে এওঁলোকৰ ওচৰলৈ গ'লে তোমালোকে এই বৈকুণ্ঠৰ ৰাজকুমাৰ হোৱাৰ জ্ঞান পাব। যেনেকৈ অৰ্জুনৰ বিষ্ণুৰ আৰু বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল।

পিতাই কয় যে তোমালোক কেনেকৈ পদুম ফুলৰ সমান হ'ব লাগে। কিন্তু তোমালোকতো একে অৱস্থাতে নাথাকা সেইবাবে অলংকাৰ বিষ্ণুক দি দিছে। নহ'লে দেৱতাসকলক শঙ্খৰ কি দৰকাৰ। মুখেৰে শুনোৱাকে শঙ্খৰ ধ্বনি বুলি কোৱা হয়। পদুম ফুলৰ ৰহস্যও পিতাই বুজায়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল এই সময়ত পদুমৰ ফুলৰ সমান হ'ব লাগে। গদা হৈছে 5 বিকাৰ ৰূপী মায়াক জিনিবলৈ। পিতাই উপায় দিয়ে যে মামেকম স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। শ্ৰীমতত চলি পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰা। কেৱল এজন পিতাৰ বাহিৰে অন্যতো কোনো পতিত-পাৱন নাই। পিতাই কয় - মোক তোমালোকে আহ্বান এইকাৰণেই কৰা যে আমাক সকলোকে এই শৰীৰৰ পৰা মুক্ত কৰি পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ লৈ যোৱা। সেয়েহে পিতা আহি সকলো আত্মাক পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলে কিয়নো অপবিত্ৰ আত্মাতো ঘৰলৈ বা স্বৰ্গলৈ যাব নোৱাৰে। পিতাই কয় - পবিত্ৰ হ'ব বিচৰা যদি মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকিব। এয়া মই গ্যাৰান্টি কৰিছো (প্ৰতিশ্ৰুতি দিছো)। আহ্বান কৰে - হে পতিত- পাৱন আহ। আমাক পাৱন কৰি নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ ব'লা। তেন্তে কেনেকৈ যাবা? কিমান চিধা কথা শুনায়। পিতাৰ সহজ জ্ঞান আৰু সহজ কথা। কয় যে কাম-কাজ কৰিও মোক স্মৰণ কৰা। লাগিলে চাকৰি আদি কৰা, ভোজন ৰান্ধা সেয়াও মোৰ স্মৃতিত থাকি ৰান্ধা, তেতিয়া ভোজনো শুদ্ধ হ'ব, সেইবাবে গীত গোৱা হয় - ব্ৰহ্মাভোজনৰ কাৰণে দেৱতাসকলেও ইচ্ছা কৰে। এই কন্যাসকলেও ভোগ লৈ যায়। তেন্তে তাত নিশ্চয় ৰঙ্গসভা হয়। ব্ৰাহ্মণ আৰু দেৱতাসকলৰ মেলা লাগে। ভোজন স্বীকাৰ কৰিবলৈ আহে। ব্ৰাহ্মণসকলে যেতিয়া ভোজন গ্ৰহণ কৰে তেতিয়াও মন্ত্ৰ জপ কৰি থাকে। ব্ৰহ্মাভোজনৰ বহুত মহিমা আছে। সন্ন্যাসীয়েতো ব্ৰহ্মকে স্মৰণ কৰে। তেওঁলোকৰ ধৰ্মই বেলেগ। তেওঁলোক হৈছে হৃদৰ সন্ন্যাসী। তেওঁলোকে কয় - আমি ঘৰ দুৱাৰ সম্পত্তি আদি সকলো এৰি দিছো। আকৌ এতিয়া ভিতৰত (চহৰত) সোমাই যায়। তোমালোকৰ হৈছে বেহৃদৰ সন্ন্যাস। তোমালোকে এই পুৰণা সৃষ্টিকে পাহৰি যোৱা। তোমালোকে পুনৰ নতুন সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব। ঘৰ গৃহস্থত থাকি বুদ্ধিত আছে যে এতিয়া আমি শান্তিধাম হৈ সুখধামলৈ যাব লাগিব। শান্তিধামকো স্মৰণ কৰিব লাগিব। পিতাক, শান্তিধাম আৰু সুখধামক স্মৰণ কৰে। এয়া আমাৰ বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম। ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। সূৰ্যবংশীৰ পৰা চন্দ্ৰবংশী পিছত বৈশ্য, শূদ্ৰ বংশী হ'লো...। তেওঁলোকে আকৌ কয় আত্মাই পৰমাত্মা, আত্মাৰ কোনো লেপ-চেপ নালাগে কিয়নো আত্মাই পৰমাত্মা। পিতাই কয় - এয়াও তেওঁলোকৰ ওলোটো অৰ্থ। পিতাই বহি "আমিয়েই সেয়া"ৰ অৰ্থ বুজায়। আমি আত্মাসকল হৈছো পৰমপিতাৰ সন্তান। প্ৰথমতে আমি স্বৰ্গবাসী দেৱতা আছিলো পিছত চন্দ্ৰবংশী ক্ষত্ৰীয় হ'লো, ২৫০০ বছৰ পুৰা হ'ল তেতিয়া বৈশ্য শূদ্ৰ বংশী বিকাৰী হ'লো। এতিয়া আমি আটাইতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণ হওঁ। ইয়াত বহি আছো, যেন ৪৪ৰ বাজোলা খেলো। এই বাজোলাৰো জ্ঞান আছে। আগতে তীৰ্থ আদিলৈ গ'লে এনেকৈ বাজোলা কৰি চিহ্ন দি গৈছিল। এতিয়া তোমালোকৰতো সঁচা তীৰ্থ হৈছে - শান্তিধাম আৰু সুখধাম। তোমালোক হৈছা আত্মিক পাণ্ডা। সকলোকে ৰায় দিয়া - পিতাক স্মৰণ কৰিলে শান্তিধামলৈ গুচি যাবা। সাধু-সন্ত আদি সকলোৱে শান্তিধামলৈ যোৱাৰ বাবেই যত্ন কৰে। কিন্তু কোনেও যাব নোৱাৰে। আকৌ যাব কিন্তু সকলো একত্ৰিত হৈ। পিতাই বুজাইছে - সত্যযুগত বহুত কম জনসংখ্যা হয় পিছত বৃদ্ধি হৈ যায়। গতিকে তোমালোক হ'লা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। দেৱতাসকল স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয়। কিন্তু এই সময়ত তোমালোকৰ মায়াৰ সৈতে যুদ্ধ চলি আছে। সেই যুদ্ধতো যাক শক্তিশালী বুলি ভাবে তেওঁৰ ওচৰত গৈ শৰণ লয়। এতিয়া তোমালোকে কাৰ শৰণ লোৱা? স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োৰে কয় আমি তোমাৰ শৰণত পৰিছো। মোৰতো এজন শিৱবাবা, দ্বিতীয় কোনো নাই, সকলো আত্মাৰ পিতা এজনেই নহয় জানো। সেই এজনৰে তোমালোক সন্তান। সাধু-সন্ততো এজন নাথাকে। অনেক ভগৱান হৈ যায়। যি ঘৰৰ প্ৰতি বিতুষ্ট হয় তেৱেঁই ভগৱান, আকৌ ডাঙৰ-ডাঙৰ ধনৱান, কোটিপতি গৈ তেওঁলোকৰ শিষ্য হয় আৰু লেতেৰা খোৱা-বোৱাৰ ৰঙ্গসভা পাতে। তমোপ্ৰধান মনুষ্য নহয় জানো। হিন্দুসকলে আকৌ নিজৰ ধৰ্মকেই নাজানে।

পিতাই বুজায় বাস্তৱতে তোমালোক হৈছা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ, কিন্তু পতিত হোৱাৰ বাবে নিজকে দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰা। সেই ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে। মনুষ্য কিমান যে বিকাৰী আসুৰী দৃষ্টিৰ। এজন মিনিষ্টাৰ বাবাৰ ওচৰলৈ আহিছিল, কৈছিল - মোৰতো আসুৰী দৃষ্টি যায়। এতিয়া পিতাই বুজায় - সন্তানসকল, পবিত্ৰ দৃষ্টিৰ হোৱা। যেতিয়ালৈকে আসুৰী দৃষ্টি আঁতৰি নাযায় তেতিয়ালৈকে তোমালোক পতিত। নিজকে ভাই-ভাই বুলি ভাবিলে সেই আসুৰী দৃষ্টি আঁতৰি যাব। আমি আত্মা আত্মা ভাই-ভাই হওঁ। এজন পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছে। আত্মাৰ আসন হৈছে এই ক্ৰকুটি। ইয়াকে কোৱা হয় অকাল আসন। অকাল আত্মা এই আসনত বিৰাজমান হৈ আছে। এয়াতো মাটিৰ পুতলা।

সকলো ভূমিকা আত্মাতেই ভৰি আছে। পিতাই কয় - মই 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আহোঁ, তোমালোক সন্তানসকলক উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। তোমালোকে জানা যে আমি স্বাস্থ্য, ধন, আনন্দৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছো। সত্যযুগত প্ৰচুৰ ধন পাওঁ। তোমালোক 21 প্ৰজন্ম দেৱতা হোৱা। বৃদ্ধ নোহোৱালৈকে কেতিয়াও কোনো নমৰে (অকাল মৃত্যু নহয়)। ইয়াততো বহি থাকোতেই হঠাতে মৃত্যু হয়। গৰ্ভৰ ভিতৰতো মৰে। তাততো দুখৰ নামেই নাথাকে। তাক কোৱা হয় সুখধাম, ৰামৰাজ্য। এয়া হ'ল দুখধাম ৰাৱণ ৰাজ্য। সত্যযুগত ৰাৱণ নাথাকেই।

সেইকাৰণে এই 84ৰ চক্ৰও তোমালোকৰ স্মৃতিত থাকিব। বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। তোমালোকে জানা আমি নতুন বিশ্বৰ অৰ্থাৎ সত্যযুগৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছে। গীতাতো ভগৱানুবাচ আছে নহয় - হে সন্তানসকল, দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰা। নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মামেকম স্মৰণ কৰা। তোমালোকৰ প্ৰকৃত খোদা দোস্ত সেইজনেই। আল্লাহ আৱলদীনৰ নাটক, হাতমতাইৰ নাটক - সকলো এই সময়ৰে। আজিকালি মানুহে কিমান চেষ্টা কৰি থাকে যে - সন্তান কমকৈ জন্ম হওঁক। বেহদৰ পিতাই কিমান কম কৰি দিয়ে। গোটেই বিশ্বত, সত্যযুগত 9 লাখ জনসংখ্যা গৈ থাকিবগৈ। বাকী ইমান কোটি-কোটি মানুহ নাথাকে। সকলো মুক্তিধাম, শান্তিধামলৈ গুচি যাব। এয়াতো বিস্ময়কৰ কথা নহয় জানো। এক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ভেটি স্থাপনা কৰি বাকী সকলো বিলাক বিনাশ কৰি দিয়ে। এই 84ৰ চক্ৰ ভালদৰে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিব লাগে। এয়া হ'ল স্বদৰ্শন চক্ৰ। বাকী চক্ৰৰে কাৰো ডিঙি আদি কাটিব নালাগে। শাস্ত্ৰ বিলাকত আকৌ কৃষ্ণৰ কাৰণে হিংসাত্মক কথা লিখি দিছে। সকলোকে স্বদৰ্শন চক্ৰৰে মাৰিলে। এয়াও গ্লানি কৰা নহ'ল জানো। কিমান হিংসক বনাই দিলে। তোমালোক ডবল অহিংসক হৈছা। কাম কটাৰী চলোৱা এয়াও হিংসা। দেৱতাসকলক পবিত্ৰ বুলি কোৱা হয়। যোগ বলৰ দ্বাৰা যেতিয়া বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰা তেনেহ'লে যোগ বলৰ দ্বাৰা কিয় সন্তান জন্ম দিব নোৱাৰিব। সাক্ষাৎকাৰ হ'ব এতিয়া সন্তান হ'ব। বাবাইতো বুজি পায় এতিয়া এই পুৰণা শৰীৰ এৰিম আৰু মুখত সোণৰ চামুচ হ'ব। তোমালোকেও বুজি পোৱা আমি অমৰলোকত জন্ম ল'ম তেতিয়া মুখত সোণৰ চামুচ হ'ব। দুখীয়া প্ৰজাও লাগে নহয় জানো। দুখৰ কোনো কথাই নাথাকে। প্ৰজাৰ ওচৰত জানো ইমান ধন-সম্পত্তি থাকে। বাকী হয়, সুখ হ'ব, আয়ুস দীঘল হ'ব। ৰজা-ৰাণী, চহকী প্ৰজা সকলো লাগে নহয় জানো। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাক স্মৰণ কৰাৰ লগতে আনন্দত থাকিবলৈ 84ৰ চক্ৰকো স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাব লাগে। খোদাক নিজৰ প্ৰকৃত বন্ধু কৰি ল'ব লাগে।

(2) ডবল অহিংসক হ'বৰ কাৰণে ক্ৰিমিনেল আই (আসুৰী দৃষ্টি) পৰিৱৰ্তন কৰি চিভিল আই (পবিত্ৰ দৃষ্টি) বনাব লাগে। আমি আত্মা ভাই-ভাই হওঁ, এইটো অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: দুশ্চিন্তাত পীড়িত দুখী আত্মাসকলক সাহস দি আগবঢ়াই নিওঁতা মাষ্টৰ দয়ালু হোৱা
বৰ্তমান সময়ত বহুত আত্মা ভিতৰি দুশ্চিন্তাত দুখী, পীড়িত, বেচেষাসকলৰ আগবাঢ়িবলৈ সাহস নাই।
তোমালোকে তেওঁলোকক সাহস দিয়া। যেনেকৈ কাৰোবাৰ ভৰি নাথাকিলে কৃত্ৰিম ভৰি লগাই দিয়ে তেতিয়া খোজকাঢ়িবলৈ ধৰে। এনেকৈ তোমালোকে তেওঁলোকক সাহস ৰূপী ভৰি যোগান ধৰা, কিয়নো বাপদাদাই দেখিবলৈ পায় অজ্ঞানী সন্তানসকলৰ আন্তৰিক অৱস্থা কেনেকুৱা, বাহিৰৰ শোভাতো বহুত ভাল, টিপ্-টপ কিন্তু ভিতৰি বহুত দুখী সেয়েহে মাষ্টৰ দয়ালু হোৱা।

স্লোগান: নম্ৰ হোৱা, কোমল নহয়, নম্ৰতাই হৈছে মহানতা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!